

KARLO HMELJAK

A boldogság zsarnoka

-

A tisztaságot
kitépi,
hogy a földre vesse.

-

Ha majd egyszer nem
nem fog történni semmi.

-

Megnéztem magam,
hogyan lettél egyre kevesebb,
hogyan havazik figyelembe se véve, hogy március van,
Juarroz után hallgat,
utánad nem létezik.

Néztem a sötétben a foszforeszkáló
feliratokat, a fényforrásokat vigasz nélkül.
Éjszaka, egyedül a sorban, a részlegen,
láttam részben, láttam rémülten, békében,
hogyan ragyogtak ugyanúgy távoli reptükben:
la tierra se abrió, és:
Spanyolország – fehér a hó alatt.
Valami képzet kitart,
valami bizonyosság tompán a földre hull.

-

Ige
kétszer:
bent vagyok.

-

* *Karlo Hmeljak* Koperben született 1983-ban. 2007-ben jelent meg első kötete *Dve leti pod ničlo* (Két év a nullpont alatt) címmel, amellyel a következő évben részt vett a Pranger-fesztiválon, a legjobb első kötet díjára nevezték. 2012-ben a *Demo c.* kötetben publikálta *Ljubavne* (Szerelmes) című versciklusát, a LUD Literatura kiadónál pedig a *Krčrk* címűt, amellyel 2013-ban szintén részt vett a Pranger-fesztiválon, és amivel elnyerte a Veronikina nagradat az év legjobb verses kötetéért. *Az Idiot c.* folyóirat szerkesztőbizottságának tagja.

Önmagunkból kiindulni
semmi közöm hozzá.

-

Legtovább maradni, és nem mondani.
Legtovább kívánni, jobban kívánni,
legtovább beszélni,
legtovább álmodni egy és ugyanazt,
legtovább végezni anélkül, hogy
zuhogna, a fűre,
az aszfaltra, a folyóra, mindenre.
Legtovább remegni ezen,
legtovább ismételni: nem.

Ezt mérni az idővel.
Mint folyamat, mint időjárás,
kézszorítás, pofon, mint egykor.
És szigorúan mérni, amennyire
lehet, elhanyagolni
tényeket, elfedéssel, ordítással,
ismét, amikor sokáig bolond,
megtanulni a mozdulatokat, helyeket, kevesebbet,
alakot, gyúrni az emlékeket, magunkat
megterhelni, át, parázs, fekély, mák,
méz, jég, fokozatosan, de tényleg
eltűnni, és magad magadat csinálni.

-

„Időnként képtelen vagyok megmozdulni.” R. Juarroz

Egykor minden francot tudtam:
a versenytársak vitorlaszámát,
betűzni az idegen szavakat, hajtottak a
verssorok, amelyek Tomažból ömlöttek
a papírra, és a papírról belém.
Ha láttam valamit, először láttam:
a szemeim megolvadtak és kiégtek.
Egykor tudtam, hány verssor
kellett legalább tíz szlovén költő és
költőnő első könyvéhez.
Megszámoltam egyenként.
Volt idő, amikor a világ szétnyílt, mint
egy gyümölcs, és minden alapos és buzgó

várakozás véget érhetett.

Elég volt elengedni a fogást, találtam
valamit, amitől továbbálltam volna.

Úgy nézett ki, mintha sűrű sötétben mozognék
az emberek közt, és senkibe se ütköznék.

Azt mondtuk magunknak: a végtelen kedvességem.

A levegő szaga keserű volt. A dolgok, amelyek érthetetlenül
folytak egymásba, akkumulálódtak, eligazodtak...

máskor felzabálták a verssorokat, és a verssorok a világot. És csak
azok a dolgok maradnak meg nekem, amelyeket:

keresek, kitalálok, nem zabálok fel.

És ezzel nem valami kitartóan halottat vagdosok,

bizonyos fájó részedet. Ha megmozdulok,

állandóan eltalálok valamit,

ami visszhangzik, nem áteresztő, amit nem ismerek fel,

ami távoli, amihez nincs közöm, ami él, és én közelíték felé,

és ami sem közlőről, sem az életben, sem valamikor,

egyszer sem, nem hagyja, hogy átnevezzék.

-

Kár a papírért.

-

Ami biztosan jön: emberek.

Jogos volna valaminek ellent mondani:

az érkezés módjának,

a sónak, ami nem durva,

annak, ahogy gondolsz rá,

az életnek a saját munkámban,

a nyelvnek, amin nem mondod: félelem,

a bőség idejének.

Kell valamit hosszan ismételtetni

és elejteni.

Vizet venni a tenyeredbe, átnézni a hártján,

magadon, élő sövényen, élő futóhomokon, élelmiszeren,

ónos eső jégpáncélján, át a régvolton, azon a lenyesett és hegyesen.

Újra csak, más helyett, azt mondani: szia.

Ugyanúgy nem lenni ott és itt.

-

Nem sürgős sehová

-

Palackok egymás hegyén hátán,

felemelni dolgokat a földről, felállítani,

véletlenszerűen letenni, elhajítani
magadat, oldalra, ahol keresgértél,
nem is, úgy, hogy senki sem marad
tovább, a helyzetben, túl közel
vagytok, befurakodni, kihúzni egy
új vonallal, több áttekinthetlennel,
több holnap, kevesebb, sokkal kevesebb
kihagyás.

Itt lenni, jelentsen ez bármit is.

-

Két víztükör között acél, felhajtóerő és
csavarmenet, hely a levegőnek, dermedtség
az elhagyásnak, elválás a hullásnak. Annyi,
hogy ne repedjen, úgy választani el magadat
a testedtől, a beszédetől, a szereptől,
a műveltségtől, magadtól. És megengedni,
hogy nyomás alatt repedjen.

-

Így mondani: nem.

-

Ez van a felszínen, ahol érzek
és érzéketlenné válok.
Lent nyugodt tengert rejt
valami, forrón gőzölög és tekeredik.
Üresen belép, a szembe, a tengelyek közé.
Érvénytelen, cibálom a maradékot, a
vitában a tengelyek meglendülnek, kedvesen, ha van
egy pillanat, azaz, elég kézzel nekimenni,
meggyőzni, magadat meg nem adni,
igen, összeszedni magadat, belevetni magadat, következtetni,
szigorúan magadra mutatni, merre, és
mikor nincs, meddig, nem vagy.

Valami súllyal gabalyodunk egymásba,
és a súly tudja, hogy győzni fog.

-

Valójában nem félek semmitől,
csak ettől félek most és egész idő alatt.

-

A szlovén költő hívja a fiatal szlovén költőt.
A kurva anyanyelved, világnapok, megemlékezés,

a történelem, a pillanatok, a kontra felhasználása,
bolyong, zerge, hibás, térdet hajtani, nyerítés, a
földre rogygni, felzabálni, felzabálni mindezt, virrad,
többes számban, egyenlővé tenni a testtartást a betűvel, törvény, muszáj, muszáj,
muszáj ismételned, ismételni magadat, a nap óráiban, annál,
hogyan élsz, szüntelenül, egyúttal, vese, egyúttal
tévedéssel, ajkakkal és ágyúkkal, körökkel, amit csak maguk
hívják körnek, erősen ügyelni a parketten, mielőtt
szétnézel, mintha valamit megérintett volna, dél, eső után,
a késleltetésben és a suhogásban, az inercia jeleiben, a közöny
az emlék nyomaiban, keményen kimondott elhatárolódás, halkán várni
az ürességben. Te mind között, te mellette, te kétségtelenül,
te épp olyan, számodra érthető, téged senki nem kerül el, te jól tudod.

-

Tripartit megfogalmazás.

Eldönteni a kötelességeket, megtartani a dühöt.

Nem megbocsátani: a lapoknak sem, a világnak sem, az embereknek sem,
nem remegni, de nem odébb menni, de, de

olvasni: reszketek, olvasni: mint a levegő, olvasni: ugyanúgy.

Helyben maradni akkor is, ha mások mozdulnak:

valami leginkább a békében, személyesen, akkor is, ha a talajról van
szó, lemezről, síkról, a hely gyökereiről, a legközelebbi
témáról, legtöbbször a sötétben ismételve, a legtöbb fa,
legtöbbször a szemben akkor is, ha utána mindannyiszor erre gondolsz.

Itt maradni. Nyakaddal egy élhez közeledni, és mondani: torok,

mondani: reszket, mondani: a hangba ásni. Gondolni a hangra,

együtt, vérkeringés, most, gondolni a kimondott kisebb osztalékra,

az esőre az óceánon, és mindig így maradni; nem birtokolni sokat,

tengereket, látóköröket, mindenféle vonalakat, mindenféle vonalakat,

mielőtt, minden felsorolás előtt megenyhülni, lemondani

a tömegről, a földről, mert vonz, magadról, mert vonzol, a tengelyekről, mert

forognak, a nyakakról a fejek miatt, nyolcokról, mert sorban vannak,

arcokról a szájak miatt, szemekről a nevek miatt, a logikáról nem,

sem a cégekről, sem a munkárol. Kedv szerint megszüntetni, és még tovább

maradni. Nem elmenni, amikor meglegyint a szél, szétporladva

belül és a világban, meglegyint azért is, mert még nem gyanakszol.

A távozással nem jelen lenni, megkülönböztetni rengeteg vizet.

-

A hangomban friss leveleim voltak,

vad, lesben állva, lelegette.